

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพฤหัสบดีที่ ๑๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

หลังจากหยุดวันสงกรานต์ของส่วนราชการ วันที่ ๑๓-๑๖ เมษายน เป็นเวลา ๔ วัน

การประพฤติการปฏิบัติของเราเป็นอริยมรรคไม่มีหยุดไม่มีไป ชีวิตของเรา
เปรียบเสมือนธนาคารนี้แหละ เรามายืมเงินธนาคารเมื่อไหร่ดอกเบี้ยธนาคารนั้น
ไม่มีวันหยุด

ชีวิตของเรามันเป็นรายรับรายจ่าย ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะนะ
ชีวิตของเราเป็นรายรับรายจ่าย ปัญญาสัมมาทิฐิที่เป็นองค์มรรค เป็นความรู้คู่กับ
การประพฤติการปฏิบัติ เพื่อรายรับรายจ่ายจะได้สมดุลกัน

เราทั้งหลายมารู้แจ้งโลกมารู้แจ้งธรรม มาเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ
ตั้งใจตั้งเจตนา ไม่ประมาท ไม่หลง ไม่เพลิดเพลिन มีปิติมีความสุขในการประพฤติ
การปฏิบัติ เพื่อเอาความถูกต้องนำชีวิต

เน้นที่ตัวเรานี่เอง เน้นที่ปลีแข้งของเราเอง เราทั้งหลายนะถึงต้องเป็นทั้งคนเก่ง
คนฉลาดเป็นทั้งดินนะ มารวมอยู่ที่ตัวเรานี่เอง เป็นหนึ่งเป็นเอกในการประพฤติ
การปฏิบัติ

เพื่อการประพบัติการปฏิบัติของเราจะได้ชัดเจน เพื่อเราทุกคนจะได้เอาธรรม นำชีวิต เพื่อหยุดความไม่ถูกต้อง ประพบัติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง มีความสุข ในการประพบัติการปฏิบัติ มีปิติในการประพบัติการปฏิบัติ มีเอกัคคตา ในการประพบัติการปฏิบัติ เพื่อรายรับรายจ่ายของเราจะได้สมบูรณ์

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกพวกเราทั้งหลายต้องสมบูรณ์ ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ

การประพบัติการปฏิบัตินี้จะถึงเป็นคู่กับเราจนกว่าจะหมดอายุขัย

อายุขัยของพวกเราสมัยปัจจุบันนี้เราพัฒนาวิทยาศาสตร์ พัฒนาเทคโนโลยี เราพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน อายุขัยของเรานะอยู่ได้ร่วมร้อยปี หนึ่งทศวรรษนะ อยู่ร่วมร้อยปี อาจจะมากกว่านั้นอีก

เราทั้งหลายจะพากันมามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ เพราะเรามีโอกาสมีเวลาที่จะสร้างความดีที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นบารมีเบื้องต้น อย่างกลาง อย่างสูงนะ เป็นบารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศ

เราทั้งหลายต้องตั้งใจตั้งใจเจตนาให้จิตใจเป็นหนึ่งในเอกัคคตา อยู่กับความว่าง จากตัวตนนะ หยุดด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ หยุดด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา เข้าสู่ความวิเวกด้วยความรู้ความเข้าใจ

พระธรรมพระวินัยเป็นสมมติสังขจะมีหลายล้านสมมติ ให้เราพากันมีปิติมีความสุข ในการประพบัติการปฏิบัติ เพราะว่าพระธรรมพระวินัยเป็นคุณเป็นอุปการะคุณ ทำให้เราหยุด ทำให้เรายกเลิกสิ่งไม่ถูกต้อง ทำให้เราทำในสิ่งที่ควรทำ ยกเลิกในสิ่งที่ ควรยกเลิกด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสกับพวกเราทั้งหลายว่าเธอทั้งหลายนะ อย่าได้ประมาท ต้องตั้งอกตั้งใจตั้งเจตนา ให้มีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ การปฏิบัติอย่าไปประมาท เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมันต้องหยุดด้วยความรู้ ความเข้าใจ ด้วยการประพฤติการปฏิบัติที่เป็นมรรคเป็นอริยมรรค

ให้พากันรู้เข้าใจ เธอทั้งหลายอย่าพากันประมาท ความประมาทมันเป็นความต่าง ความพร้อยคือมันเป็นปมด้อยที่เราประมาทขาดตกบกพร่อง

ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาพระธรรมพระวินัยนำชีวิต พวกเขามีปิติมีความสุข ในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่มีอะไรจะดีจะประเสริฐยิ่งกว่าการประพฤติการปฏิบัติ

ให้พวกเราทั้งหลายเน้นมาที่ตัวของเราเองเราต้องรู้ต้องเข้าใจการประพฤติ การปฏิบัติ เราทั้งหลายจะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม เราต้องหยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยปิติสุขเอกัคคตาด้วยพระธรรมพระวินัยนำชีวิต

ให้พวกเราเข้าใจอย่าได้ไปเพลิดเพลिन อย่าได้ไปประมาท เพราะรูปทั้งหลายนั้น มันไม่จบ เสียงมันไม่จบ กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์สิ่งที่มากระทบทั้งหลาย มันไม่จบ เราต้องรู้เข้าใจ ต้องเอาพระธรรมพระวินัยมามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ

ให้พวกเราทั้งหลายมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่มีอะไรจะมีความสุข ยิ่งกว่าความถูกต้อง

เราต้องกลับมาหาความถูกต้องด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ เราต้องกลับมาหาความ ถูกต้องกลับมาหาพระนิพพานบ้านที่แท้จริง อวิชชาความหลงนั้นไม่ใช่ความถูกต้อง ไม่ใช่บ้านที่แท้จริงของเรานะ

เราทั้งหลายอย่าไปหลงอย่าไปเพลิดเพลिनอย่าไปประมาท ให้เอารูปเอาเสียง
 เอากลิ่นรสโผฏฐัพพะธรรมารมณ์นี้มาเป็นข้อตอบและตอบด้วยการประพฤติ
 การปฏิบัติ มีความสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ต้องก้าวไปด้วย
 ความรู้ความเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

ปริยัติกับปฏิบัติต้องคู่กันแยกกันไม่ได้ เพราะการประพฤติการปฏิบัตินี้
 มันจะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม มันจะเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญาอยู่ในปัจจุบันนี้
 เพราะอดีตก็มาที่ปัจจุบันนี้แหละ อนาคตที่ยังมาไม่ถึงก็เป็นฐานอยู่ที่ปัจจุบัน

เราต้องรู้กระบวนการแห่งการเวียนว่ายตายเกิด เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี
 เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

ศาสนาคือธรรมะ ธรรมะคือพระศาสนา

ในโลกนี้มีชื่อหลายชื่อนะ พระศาสนามีหลายชื่อ ชื่อศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์
 ศาสนาอิสลาม ศาสนาพราหมณ์ฮินดูอะไรต่าง ๆ นั่นคือชื่อ แต่พระศาสนาคือธรรมะ
 ธรรมะคือพระศาสนา

เราทั้งหลายต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาพระศาสนา นำชีวิตอย่าเอาความหลงนำชีวิต
 อย่าเอาตัวตนนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันไม่ได้ มันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

รู้มียเห็นมีย ตึก สตง.ของประเทศไทย แผ่นดินไหวที่ประเทศพม่าที่เมือง
 มัณฑะเลย์ ศูนย์กลางแผ่นดินไหวมันอยู่ที่นั่น ประเทศไทยอยู่ห่างไกลร่วมพันกิโลเมตร

ตึก สตง.อยู่ห่างไกลก็ต้องพังทลายเพราะความไม่ถูกต้อง เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือ
 ความไม่ถูกต้อง เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือทุจริต ทุจริตนั้นคือตัวตน

ตึกทั้งหลายน่าจะอยู่ในกรุงเทพฯ ในปริมาณของกรุงเทพฯ มีตึกหลายสิบตึก สูงกว่าตึก สตง.แต่ก็ไม่พังทลาย ไม่ใช่ว่าไม่โก่งกินนะ โก่งกินน้อย โก่งกินไม่มากเท่ากับ ตึก สตง.

ด้วยเหตุด้วยปัจจัยเอาตัวตนเป็นที่ตั้งชีวิตของเรานั้นก็พังทลายเหมือนตึก สตง.นี้

ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงบอกให้พวกเราทั้งหลายว่า

เราอย่าไปหลงอย่าไปเพลิดเพลिनอย่าไปประมาท เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้น มันหมุนเป็นวงกลมเหมือนดวงอาทิตย์หมุนรอบตัวเอง เป็นกลางวัน ๑๒ ชั่วโมง กลางคืน ๑๒ ชั่วโมง หมุนรอบตัวเอง เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ไปตามอริชชา ไปตามความหลงนะ

เราทั้งหลายจะได้หยุดอริชชาความหลงด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยการประพฤติ การปฏิบัติ เพราะการประพฤติการปฏิบัติไม่มีใครทำให้เราได้ ปฏิบัติให้เราได้ เราต้อง ปฏิบัติด้วยปลื้มของเราเอง ด้วยการประพฤติการปฏิบัติของเราเอง

เราทั้งหลายมีโอกาสมีเวลาพอ ๆ กันนั้นแหละ ให้รู้เข้าใจ

วันหนึ่งคืนหนึ่งมนุษย์เราทั้งหลายนอนพักผ่อนให้เพียงพอ เพราะว่าการนอน การพักผ่อนต้องให้เพียงพอ อย่างอยู่ในชนบทมีโอโซนดีมีอากาศดี พักผ่อนน้อย นอนน้อยก็เพียงพอ ถ้าอยู่ในปริมาณที่อยู่ในที่เมืองหลวงผู้คนไปรวมกันมาก เพราะศูนย์กลางแห่งความเจริญอยู่ที่นั่น มีประชากรเยอะ รถเยอะ ค่าพีเอ็มสูง การนอนการพักผ่อนก็ต้องมากกว่าที่มันไม่เจริญนะ เพราะอากาศไม่ดี ถึงจะพัฒนา เทคโนโลยีติดแอร์คอนดิชันแต่โอโซนมันไม่ดี ค่าพีเอ็มสูงนะ

มนุษย์ของเราต้องพากันมีสัมมาทิฐิ มีความเห็นถูกต้องมีความเข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง เพื่อเข้าสู่ภาคประพตติภาคปฏิบัติ พากันรู้ความจริง พากันรู้สิ่งที่ถูกต้องและสิ่งไม่ถูกต้อง ต้องรู้จักเวลา รู้จักการประพตติการปฏิบัติ

เน้นมาที่ตัวของเรานี้แหละ ไม่ต้องไปเน้นที่คนอื่น เน้นมาที่ตัวของเราเอง เข้าสู่ความว่างจากตัวจากตน มีความสงบให้มากให้เพียงพอ มีความสุขให้เต็มที่ มีปัญญาให้เต็มที่ ต้องเป็นทั้งคนเก่งคนฉลาดและเป็นคนดีไปพร้อม ๆ กัน อยู่ในทุกหนทุกแห่งทุกกาลทุกสถานที่ นี่มันเป็นความดีเป็นบารมีของเราทุก ๆ คนนะ เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ภาคประพตติภาคปฏิบัติ

เราทั้งหลายอย่าไปทิ้งความถูกต้องอย่าไปทิ้งความดี ต้องก้าวไปด้วยความรู้ ความเข้าใจในการประพตติการปฏิบัติ อยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติที่นั่น

ให้เข้าใจเรื่องการประพตติการปฏิบัติ ต้องเน้นที่ปัจจุบัน มีปิติมีความสุข ในการประพตติการปฏิบัติ

ผู้ที่เรียนหนังสือก็ต้องมีความสุขในการประพตติการปฏิบัติให้เต็มที่

ผู้ที่ทำงานก็ต้องมีความสุขในการทำงานให้เต็มที่

ถ้าเราไม่มีความสุขในการเรียนหนังสือเราก็มีความทุกข์ ความทุกข์ก็คือ ความซึมเศร้า โรคซึมเศร้ากับโรคตัวโรคตนมันคืออันเดียวกันนะ ตัวตนนี้คือความทุกข์ ตัวตนนี้คือความซึมเศร้าตัวตน คือความเศร้าหมอง คือความไม่พอใจ ตัวตนคือ ไม่ใช่ความเป็นประภัสสร คือความเศร้าหมองคือซึมเศร้า ความซึมเศร้าโศกเศร้านะ

เราทั้งหลายเอาตัวตนนำชีวิตทุกคนก็เป็นโรคซึมเศร้านะ

เราจะมีประโยชน์อะไรการเรียนการศึกษาเพื่อความทุกข์นะ การทำงานเพื่อความทุกข์ เพื่อชิมเศร้าเพื่อเป็นโรคชิมเศร้า

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ จะได้มีความสุขในการเรียนหนังสือในการทำงาน จะมีความสุขในการคิดดี ๆ พุดดี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ อาชีพที่ต้องยกเลิกตัวตน

ทุกคนจะรู้แก่ใจของตัวเองอยู่แล้ว การประพฤติกการปฏิบัตินี้ท่านถึงให้เน้นเรื่องจิตเรื่องใจเน้นที่เจตนา

เราเอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งนั่นคือความไม่ถูกต้อง

เราต้องมีความสุขในการยกเลิกตัวตนด้วยความรู้ความเข้าใจ ถึงมันจะอรร้อย มันจะแซบจะล่ำจะนัวจะหรรอย เราก็ต้องยกเลิก ต้องหยุดต้องปล่อยต้องวาง เข้าสู่ภาคประพฤติกการปฏิบัติ มีปิติมีความสุขในการประพฤติกการปฏิบัติ เพื่อเราจะได้มีความสุขกันในการดำรงชีพดำรงธาดุดำรงชั้นธดำรงอายตนะ ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายจะได้รู้จักข้อสอบเราจะรู้จักข้อสอบด้วยการประพฤติกการปฏิบัติ เพื่อก้าวไปด้วยความสงบด้วยปัญญา

ชีวิตของเราจะได้ผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เราจะได้ไม่หลงไหลไปตามอายตนะ ตาหูจมูกลิ้นกายใจ เราจะได้ไม่หลงไหลไปตามสิ่งแวดลอม เราจะได้เข้าสู่ข้อสอบข้อสอบ มีปิติมีความสุขในการประพฤติกการปฏิบัติ

เราอนเราพักผ่อนให้พอ มนุษย์เราต้องมีความสุขนะ สุขด้วยปัญญา ไม่ได้สุขเพราะความหลงนะ เรามีตามันก็เป็นธรรมดานะ ให้เรารู้เข้าใจ เมื่อเรามีตามันก็มีรูป เมื่อเรามีหูก็มีเสียง มีจมูกก็มีกลิ่น เรามีลิ้นก็มีรส เราก็มีกายก็มีสัมผัส เรามีกายก็มีจิต เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องรู้ว่าอันนี้เป็นธรรมเป็นสภาวะธรรมเป็นประภัสสรของสิ่งภายนอก
ภายใน

เราต้องเข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะได้ยกสิ่งเหล่านี้เข้าสู่พระไตรลักษณ์ ว่าอันนี้คือผัสสะภายนอก
ภายในกระทบกันสัมผัสกัน

เรามีตาหูจมูกลิ้นกายใจ เราต้องมีปัญญา เราทั้งหลายจะได้บริโศคทุกสิ่งทุกอย่าง
ด้วยสติด้วยปัญญา เราทั้งหลายจะไม่ได้บริโศคทุกอย่างนั้นด้วยความหลง

เราทุกคนพากันมาเน้นที่ตัวเรานี้แหละ

การประพบัติการปฏิบัติให้เข้าใจเรื่องการประพบัติการปฏิบัติ ถ้าอย่างนั้นมันก็จะ
พลัดถิ่นไปตามอายตนะ ไปตามตาหูจมูกลิ้นกายใจเค้าเรียกว่าพลัดถิ่น

เป็นคนทิ้งบ้านที่แท้จริงคือทิ้งพระนิพพาน เป็นคนพลัดถิ่น เป็นคนโสมมเลส
เป็นคนไม่มีบ้าน เป็นผู้ไม่มีพระนิพพาน

เราต้องรู้จักบ้านรู้จักพระนิพพาน รู้จักบ้านที่แท้จริง

เราคิดดูดี ๆ สิ ความไม่รู้ไม่เข้าใจเราทั้งความถูกต้องนะ เรามองภายนอกเราไม่รู้
ไม่เข้าใจ เราก็เป็นคนพลัดถิ่น เราก็ทั้งความถูกต้อง ทั้งสถานที่ ทั้งบ้าน ทั้งพ่อทั้งแม่
ที่แก่เฒ่าชรา ทั้งคนพิกลพิการ พลัดถิ่นไปหาถิ่นต่างแดน

เราทั้งหลายต้องเข้าใจนะว่าเราเอาความหลงนำชีวิต เรามีความสุขในการ
เอาตัวตนนำชีวิต เราเป็นคนพลัดถิ่น ชีวิตอยู่กับความวุ่นวาย ชีวิตไม่ได้อยู่กับความ
สงบนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกเราทั้งหลายว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้น มันมีอยู่ ให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เราจะได้เป็นผู้มีศีล เป็นพื้นเป็นฐานนะ ศีลนี้ถึงเป็นกรรมเป็นกฎของกรรมเป็นกฎแห่งกรรมนะ

เราต้องเข้าสู่ฐานคือธรรมะ คือพระธรรมคือพระวินัย เพราะทุกอย่างนั้นคือเหตุ คือปัจจัย เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ทำความสงบของเรา ให้เพียงพอ การพักผ่อนของเราให้เพียงพอ เมื่อความสงบของเราเพียงพอการพักผ่อนของเราเพียงพอให้เรารู้เข้าใจด้วยปัญญา

ความสงบคือการพักผ่อนนะ ปัญญาคือการทำงาน

เราทั้งหลายถึงอย่าไปติดแค่ความสงบ อย่าไปติดแค่สมาธิ อย่าไปติดแค่สมาบัติ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้นเราจะเอาตัวตน นำชีวิต หรือว่าเอาสมาธิเป็นพระนิพพานไป เอาสมาบัติเป็นพระนิพพานไป มันจะเป็นนิติบุคคลตัวตน

เราคิดดูดี ๆ นะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันจะติดอยู่หลงอยู่ที่เราทุกคนมีตัวมีตน มันเลยติด มันติดในความสุขติดในความเป็นนิติบุคคลตัวตน ตัวตนมันจะมีความ เกียจคร้าน ตัวตนมันถึงไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา ตัวตนนั้นแหละมันทำให้เรา ทุกคนไม่เสียสละ

เราคิดดูดี ๆ นะ ตำแหน่งเค้าแต่งตั้งให้เป็นนักบวชก็ดี ให้เป็นข้าราชการ นักการเมืองก็ดี ใหม่ ๆ มันก็ขยันนะ เมื่อเอาตัวตนเป็นที่ตั้งหลายวันหลายปี ทุกคนก็ล้าวนแต่เป็นคนขี้เกียจขี้คร้านไม่เสียสละ

เราคิดดูดี ๆ นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงบรรทมพักผ่อนวันหนึ่ง ๔ ชั่วโมง ท่านเสียสละเพื่อบุคคลอื่น เพื่อเป็นผู้ให้เสียสละวัน ๒๐ ชั่วโมงนะ

ท่านรู้แจ้งท่านไม่ติดในความสะดวกความสบายท่านเสียสละ ท่านก้าวไป ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราพากันคิดดูดี ๆ นะ ข้าราชการทั้งหลายที่มาเป็นข้าราชการใหม่ ๆ ก็ขยันดี แต่นาน ๆ ไปก็เกียจทุกคนเลย

ผู้ที่มาบวชทั้งหลายใหม่ ๆ นี่ดี นาน ๆ ไปหลายปีก็เกียจทุกคนเลย

เรามองคูสิ วัดไหนก็สกปรกนะ ห้องน้ำห้องสุขาที่อยู่ที่อาศัยก็สกปรก ส่วนราชการส่วนอะไรต่าง ๆ ก็สกปรกนะ มันแก้ที่ปลายเหตุ ไปจ้างภารโรง ไปจ้างอะไรต่าง ๆ ไปจ้างกรรมกร

ที่จริงแล้ว หมู่วมวลมนุษย์ถ้ารู้เข้าใจเรื่องศีลเรื่องสมาธิเรื่องปัญญา มันจะไม่มี ความขี้เกียจนะ มันจะไม่มีชนชั้นระหว่างกรรมกรกับนายทุนนะ มันจะพอดีลงตัว กันนะ เพราะมนุษย์เราเป็นผู้ที่มีสัมมาทิฐิมีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง มีความสุขในการทำงานในการเสียสละไม่เอาความหลงนำชีวิต เพราะเรายกเลิกตัวตน สิ่งภายนอกมันก็สะอาด กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพ มันก็สะอาด ยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้องมันเป็นบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาท ทั้งอาชีพ มันเป็นความสะอาดสว่างสงบ ไม่ฝ้ามืดฟาง สว่างจ้าสว่างไสวทั้งภายนอก ภายใน

ให้พวกเราเข้าใจ ว่าเราเป็นคนเก่งคนฉลาดเราต้องเป็นคนดีอย่าเป็นนิติบุคคล ตัวตน เดียวมันจะชี้เกียจชี้คร้าน มันจะไปเอาความสุขจากผู้อื่น ไปเอาของคนอื่น เราไม่ได้เป็นผู้ให้ไม่ได้เป็นผู้เสียสละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ความสงบนะมันดีมันเป็นพื้นฐาน เราต้องรู้เข้าใจ ในการพักผ่อน เรามีความจำเป็นที่จะต้องพักผ่อน เพราะการเดินทางชีวิตของเรา มันเดินไปทั้งทางกายทั้งทางใจไปพร้อม ๆ กัน เราต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ รู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

เราคิดดูดี ๆ นะ พวกที่ติดสมาธิหรือติดตัวตนพวกนี้จะชี้เกียจชี้คร้าน พวกนี้จะสมองช้า พวกนี้จะไม่เสียสละ พวกนี้จะเป็นตัวเป็นตน เรียกว่าพวกนี้จะ เป็น พรหมลูกฟัก

ความสงบ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันจะเป็นหินทับหญ้าหรือเป็นพรหมลูกฟัก มันเป็นนิติบุคคลตัวตน พรหมลูกฟักก็หมายถึงเอาแต่ความสงบไม่เอาปัญญา เอาแต่ความสงบไม่เอาปัญญา มันก็ไม่ไฉนรรค ไม่ไฉนริยมรรค มันเป็นมรรคสมาธิ แต่มันไม่ใช่สัมมาสมาธิมันเป็นนิติบุคคลตัวตนให้ทุกคนเข้าใจ

เราทั้งหลายต้องเอาทั้งความสงบเอาทั้งปัญญา

เราคิดดูดี ๆ สิความสงบกับปัญญามันต้องเสมอกันนะ อย่างเอาปัญญามาก มันก็ไม่ได้ ปัญญาก็ให้เต็มที่ ความสงบก็ให้เต็มที่ไปพร้อม ๆ กัน

เราคิดดูดี ๆ นะ มีปัญญามากก็ไม่เอาความสงบไปพร้อม ๆ กัน เพราะความสงบ มันเป็นความว่าง ว่างจากอดีตอนาคต ปัจจุบันก็ว่างจากตัวตน ความสงบที่เป็น สัมมาทิฐิ

พวกที่คงแก่เรียนทั้งหลายพวกนี้ถึงพากันใช้ยานอนหลับใช้สารเคมีกันมาก เพราะปัญญา กับสมาธิไม่สมดุลกัน มันเอาตัวตนนำชีวิตไม่เอาปัญ्यानนำชีวิต ไม่เอาธรรมะนำชีวิต

เราต้องมีบ้านก็คือพระนิพพานต้องมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

เรามีรถก็มีที่จอดรถ เรามีเครื่องบินเราก็ต้องมีสนามบินเป็นรันเวย์ เราต้องมีที่จอดนะ เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีทั้งปิติมีความสุขสงบมีเอกัคคตา มีปัญญา ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

เราหยุดราชการสงกรานต์นะ เราเข้าสู่ภาคปฏิบัติภาคทำงาน พวกเราทั้งหลาย ต้องรู้เข้าใจ เราจะได้พากันประพฤติพากันปฏิบัติธรรมกัน เพราะชีวิตของเรา คือการล่องไป ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อจะเข้าถึงประโยชน์ของตัวเองประโยชน์ของส่วนรวมประโยชน์ของมหาชน

เราทั้งหลายไม่ต้องเอาความสุขจากคนอื่นให้เข้าใจอย่างนี้ เราเน้นมาที่ตัวเรา นี่แหละ ให้เข้าถึงความพอดีความพอเพียง

เราคิดดูดี ๆ นะ ตัวตนนะเป็นคนมีความทุกข์ใจก็เพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ไม่มีความสุขในการเรียนหนังสือ ไม่มีความสุขในการทำงาน มันเลยทุกข์ทั้งทางกาย ทุกข์ทั้งทางใจ ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ

เป็นคนรวยการทำงานเรียนหนังสือก็เพื่อตัวเพื่อตน ความรวยคนเก่งคนฉลาด มีตัวมีตนมันก็มีความสุขพอ ๆ กันนั่นแหละ ถ้าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่อิ่มไม่เต็ม อย่างที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสกับพวกเราทั้งหลายว่า ไม่อิ่มไม่พอ

ไม่เต็ม มันบกพร่องอยู่เป็นนิจ เพราะตัวตนนั้นมีแต่ทุกข์เกิดขึ้นทุกข์ตั้งอยู่ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี

เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจแล้วพากันเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เพื่อเข้าสู่ความสมดุลง่ายรับรายจ่ายในการประพฤติการปฏิบัติเพื่อไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

เน้นที่ปัจจุบันเป็นการประพฤติการปฏิบัติ

ตำแหน่งความถูกต้อง ตำแหน่งพระรัตนตรัย อย่าเอาความหลงนำชีวิต อย่าเอาความฟุ้งซ่านนำชีวิต รู้จักอันไหนถูกต้องอันไหนไม่ถูกต้อง

เราต้องรู้ว่าเทคโนโลยีสมัยใหม่มันดีมาก เราต้องรู้เข้าใจ ที่อำนวยความสะดวก เรื่องโทรศัพท์เรื่องคอมพิวเตอร์ไอทีอะไรต่าง ๆ เราต้องรู้เข้าใจ เพื่อเราจะได้ใช้ให้เกิดประโยชน์ เราอย่าไปหลงอย่าไปเพลิดเพลिनให้พากันเจริญสติสัมปชัญญะ เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติพากันตั้งมั่นในพระรัตนตรัยกัน อย่าเอาแต่วัตถุ เอาแต่วิทยาศาสตร์ต้องเอาเรื่องจิตเรื่องใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจ

พากันยกเลิกตัวตนมีความสุขในการทำงาน เราจะได้เข้าสู่ความว่างจากตัวตน พากันนั่งสมาธิเข้าเย็น เพื่อจิตใจของเรามันจะได้ว่างจากอดีต อนาคตปัจจุบัน ก็ว่างจากตัวตน เพราะเราจะพัฒนาพระนิพพานบ้านที่แท้จริงของเราทุกคน เพื่อการประพฤติการปฏิบัติของเรามันติดต่อกัน

เพราะไม่มีใครเหนือความถูกต้องเหนือกฎของกรรมเหนือกฎแห่งกรรม เราทุกคนมีกรรมเป็นผู้ให้ผลมีกรรมเป็นแดนเกิดเราต้องรู้เข้าใจ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายที่เป็นทั้งคนดีคนมีปัญญา คนมีปัญญาคนดี